

голи и на много мѣста изядени, разровени и сдробени отъ разложението на пирита. Отъ далечъ тѣзи хълмове се виждатъ окрасени съ разни цвѣтове (червени, зелени, жълти и пр.) отъ творящия се тамъ окръ.

Мѣдъ и рудитѣ ѝ.

Отъ обикновеннитѣ метали, които рѣждясватъ на въздухътъ, най-голѣма важностъ послѣ желѣзото има мѣдта (бакърътъ).

Още въ най-старитѣ врѣмена мѣдта била позната и служила за сжщата цѣль, за която се употрѣбява въ наше врѣме желѣзото. Мѣдта има особенна червена боя, тя е твърдѣ ятка, ковка и провлачна, доста твърда и се растопява тепърва въ голѣмъ жаръ. Тя се намира твърдѣ често самородна, и за това въ първобитноста била по-прѣди позната, нежели желѣзото.

Самородната мѣдъ се намира особено въ северна Америка и то нѣкогажъ въ видъ на голѣми и неправилни кжсове. Освѣнъ това и въ Европа сж познати богатитѣ откривалища на мѣдъ въ Корнвалисъ (въ Англия). Случило се е, че се намирали твърдѣ голѣми кжсове мѣдъ, така на пр. намѣренъ е мѣдянъ балванъ, който е тѣжалъ 45,000 пуда.

Въ природоиспитателната сбирка на областната реална гимназия въ Сливенъ се намира едно кжсче самородна мѣдъ (до 150 др. тѣжка), отъ южното подножие на источниъ Балканъ между Сливенъ и Сейменъ. Споредъ казванието на селенитѣ намирали се изъ долчинкитѣ (до с. Горно-Александрово) чакъ до петъ оки тѣжки кжсове самородна мѣдъ.

Въ уралскитѣ планини самородната мѣдъ се намира заедно съ малахита въ видъ на „гнѣзда“ въ глинитѣ.

По често се намира мѣдта съединена съ кислорода, сѣрата въ видъ на руди, които съставляватъ единъ отъ най-важнитѣ прѣдмѣти на рудническата промишленностъ.

По главнитѣ мѣдни руди сж: червената мѣдна руда, малахитътъ, мѣдената лазуръ и отъ всичкитѣ най-распространената руда халкопиритътъ.

Въ червената мѣдна руда (купритъ) мѣдта е съединена съ кислородътъ въ видъ на окись. На 100 части съдържа до 88.8 части мѣдъ. Въ природата се срѣща доста често. Въ